

CHƯƠNG BẢY MƯƠI HAI

CỨU TINH ĐỘT HIỆN

Muốn sử dụng khinh công, phải đề tụ chân khí. Chân khí tản mát rồi, con người không thể vọt đi.

Đang ở trên không, vận công lực đánh bật hai người bay trở lại, Cơ Khổ Tình tự mình cũng bị dội lại phía sau, chạm vào vách, kêu lên một tiếng bình.

Châu Lệ Nhi vừa sợ vừa mừng.

Nàng nhận ra năm người bay vào đó là bọn người sát, thủ hạ của Cơ Khổ Tình.

Năm người đó đều có võ công rất khá, thủ pháp nhanh vô cùng, chính họ chế ngự nàng và Thiết Hoa Nương mà cả hai không kịp phản ứng, đủ biết họ là những người có hạng lắm.

Dù năm người bay vào và mấy người ở trong thạch sảnh giữ hai nàng và Du Bội Ngọc, Hải Đông Thanh khác nhau, song võ công họ thuộc một bọn với nhau, tài nghệ họ suýt soát nhau.

Họ có võ công cao như vậy, thì người nào ở bên ngoài có tài cao hơn họ, chụp họ quăng vào như quả cầu?

Cơ Khổ Tình xanh mặt, trừng mắt nhìn Du Bội Ngọc, gằn giọng :

- Không ngờ người lại có viện thủ! Thì ra bằng hữu của người cũng đông!

Có người lên tiếng :

- Ta không quen hấn, trái lại ta quen người từ lâu lắm rồi!

Giọng nói nghe dịu dàng khả ái, êm dịu còn hơn giọng nói của Châu Lệ Nhi và Thiết Hoa Nương mấy phần, dù hai nàng có âm thanh làm say mê đối thoại, bất cứ thuộc hạng nào.

Giọng nói đáng lý phải làm cho Châu Lệ Nhi ngây ngất, song nàng vừa nghe là tưởng như một thùng nước lạnh đổ ụp xuống đầu.

Bởi người đó xưng là bằng hữu của Cơ Khổ Tình!

Nếu thế thì đâu phải là cứu tinh của nàng?

Nhưng Hải Đông Thanh mừng như điên, reo lên :

- Gia sư đến! Chúng ta được cứu rồi!

Châu Lệ Nhi giật mình hỏi :

- Linh sư là nữ nhân?

Hải Đông Thanh không đáp.

Y không cần đáp vì lúc đó một phu nhân vận y phục đen từ bên ngoài bước vào.

Một vuông sa đen che mặt bà, Châu Lệ Nhi không trông được dung nhan của bà như thế nào, nhưng cũng đoán chừng bà ta đẹp lắm!

Nàng phải nhìn nhận bà ta có phong tư bậc nhất trong thiên hạ.

Phu nhân áo đen bước vào rất chậm, song bà đột nhiên xuất hiện nên không ai kịp lưu ý đến bộ pháp của bà.

Chiếc áo của bà quá dài, dài đến quét đất, bất quá thỉnh thoảng theo đà nhích động thân hình của bà, vạt áo phất qua để lộ đôi giày màu đen mũi nhọn.

Tay bà cũng bao bằng đôi bao tay màu đen.

Bà xuất hiện bằng xương bằng thịt, song có khác nào một cái bóng?

Tuy nhiên, thấy bóng đó, Châu Lệ Nhi khoan khoái vô cùng. Niềm khoan khoái do sự tin tưởng hoàn toàn mà nàng vừa cảm nhận đó là linh giác...

Cơ Khổ Tình sững sờ một lúc, đoạn thở dài, thốt :

- Lại người! Chính người!

Phu nhân điềm nhiên :

- Người không tưởng nổi là ta?

Cơ Khổ Tình lại thở dài, nhếch nụ cười thảm :

- Ta tưởng người đã chết rồi!

Phu nhân cười nhẹ thành tiếng, từ từ bước đến gần Cơ Khổ Tình.

Nơi đây nặng mùi tử khí với bao nhiêu xác chết bọc sáp, song sự xuất hiện của bà biến khung cảnh thành điện ngọc cung vàng, đủ biết phong tư của bà cao quý làm sao!

Trước mặt bà là một lão điên tàn khốc, song lão điên đó giờ đây đã trở thành một tội nhân ngoan ngoãn trước bậc chí tôn.

Nhìn con người đó, không ai tưởng là một vũ công siêu thượng, chỉ lật nhẹ bàn tay là giết chết năm hảo thủ.

Cơ Khổ Tình đỏ mồ hôi ướt trán, cười ngượng :

- Hơn mười năm cách biệt, gặp nhau rồi, người chỉ muốn đánh nhau?

Phu nhân lắc đầu :

- Ta không có ý đó!

Cơ Khổ Tình thở phào :

- Vậy thì người nên dang ra xa ta! Người đến quá gần làm con tim ta đập mạnh!

Phu nhân thản nhiên :

- Người là con người không tim, thì tim đâu mà đập mạnh?

Bà cứ bước tới, từ từ bước.

Cơ Khổ Tình rung giọng :

- Người... người muốn gì?

Phu nhân không đáp câu hỏi, chỉ hỏi lại :

- Có phải năm nay người được bảy mươi hai tuổi rồi chăng?

Cơ Khổ Tình đáp :

- Người nhớ kỹ quá!

Phu nhân điềm nhiên :

- Vô luận là ai, đến cái tuổi bảy mươi hai, kể như sống quá đủ rồi! Có phải vậy chăng?

Cơ Khổ Tình xuất mồ hôi lạnh :

- Người... người muốn gì chứ?

Y cười khổ, tiếp :

- Mấy mươi năm xa cách, còn ai biết được tâm hưởng của người như thế nào?

Phu nhân thở dài thốt :

- Ta hy vọng người đừng bức bách ta phải động thủ!

Cơ Khổ Tình biến sắc, bỗng lão ngẩng mặt lên không, bật cười lớn :

- Có lẽ nào người cho ta gặp lại một lần rồi ta phải tự sát?

Lão cười, song tiếng cười như tiếng khóc!

Lão tung người lên cao, thân hình vốn lùn thấp, lão thấp thỏi trên không giống con chim ưng hơn giống người, loại chim ưng to lớn ăn thịt người.

Phu nhân áo đen bình tĩnh đứng tại chỗ.

Giả như Cơ Khổ Tình là con chim ưng thì bà là một con dê non, dê sắp sửa bị móng chim ưng vồ.

Nhưng, làm gì có việc đó!

Bởi con chim ưng từ lúc đầu đã sợ con dê quá lắm, dù chim ưng có vồ, bắt quá vồ liều, để bị dê đá chứ làm gì được dê?

Phu nhân chờ cho Cơ Khổ Tình đáp xuống, khẽ vẩy ống tay áo lên.

Không ai tưởng ống tay áo phất nhẹ nhàng như vậy lại có thể ngăn chặn Cơ Khổ Tình được.

Ngờ đâu, một tiếng rú thảm vang lên, Cơ Khổ Tình bị bắn ra xa hơn ba trượng, rồi một tiếng binh vang lên tiếp, lão chạm vào vách, từ trên cao vách tuột dài xuống nền thạch sảnh.

Nơi gương mặt của lão hiện rõ vẻ khiếp hãi lẫn nét đau đớn phi thường.

Đôi mắt lão lồi ra, nhìn trừng trừng phu nhân, môi lão rung như phong giật :

- Cường khí...?

Máu vọt theo tiếng nói, máu trào thêm hai bên mép miệng của lão.

Phu nhân điềm nhiên :

- Phải! Đúng là Tiên Thiên Cương Khí, người có nhãn lực khá đó!

Bỗng như cơn điên nổi lên, lão bật cười ha hả, cười cuồng dại một lúc rồi thốt :

- Hay! Hay Tiên Thiên Cương Khí! Thiên hạ vô địch! Ta có chết cũng chẳng sao!

Lão cười, lão hét, lão khoa chân múa tay như một kẻ điên.

Máu vọt ra miệng theo tiếng cười, tiếng hét, máu bắn tung tóe, khi lão ngừng cười, hét thì máu trong người lão như cạn dòng, cũng ngừng bắn ra luôn.

Rồi một loạt tiếng khẹt khẹt vang lên trong yết hầu lão.

Châu Lệ Nhi oán độc lão già tàn khốc, song bất nhẫn quá, không nỡ nhìn lão nữa.

X

Du Bội Ngọc từng nghe khách giang hồ nói đến Tiên Thiên Cương Khí, song chàng cho rằng bất quá là thần thoại, cũng như thuật Nô kiếm, thuật Truyền Âm Nhập Mật, dù cho có thật đi nữa thì cũng thất truyền trong vũ lâm từ lâu.

Bây giờ chàng mới có dịp trông thấy tận mắt.

Cơ Khổ Tình nắm trong vũng máu, quậy quậy mình như con cóc.

Lão quậy một lúc lâu, vụt vọt bỗng lên không, cao hơn hai thước, rồi rơi xuống bất động luôn.

Phu nhân day qua Du Bội Ngọc.

Đôi mắt của bà nhìn như thường, không quắc, không trợn, không trừng, song sáng quá, quyen qua lượt sa đen, xuyên ruột gan của đối tượng.

Du Bội Ngọc mất cả tự chủ, cúi đầu.

Phu nhân vụt hỏi :

- Công tử là Du Bội Ngọc?

Bà biết tên họ chàng, bà lại khách sáo với chàng bằng cách gọi chàng là Du Bội Ngọc!

Nếu là người nào khác, hẳn phải hãnh diện phi thường!

Nhưng Du Bội Ngọc lại sợ!

Chàng không ngờ mình lại nổi danh, mà nổi danh là một điều không hẳn đáng mừng!

Danh là một loại y phục không hình, không màu sắc, song huy hoàng song ồ ạt vang âm.

Danh càng huy hoàng, càng ồ ạt, càng vang âm, lại càng là một điều đáng sợ!

Bởi danh là mầm ganh tỵ, nó nảy nở nhanh chóng nơi đồng loại. Do đó nó lại là mầm họa họa cho người mang nó.

Hải Đông Thanh thấy chàng sững sờ , vội gọi :

- Du huynh! Gia sư đang tiếp chuyện với Du huynh đó!

Du Bội Ngọc định thần đáp :

Không dám nhận sự ưu ái của tiền bối! Tại hạ là Du Bội Ngọc!

Phu nhân áo đen gật đầu :

- Tốt lắm! Công tử lại đây với già!

Bà phất nhẹ ống tay áo, một cơn gió thoảng qua, vút ngang Du Bội Ngọc, Hải Đông Thanh và Châu Lệ Nhi.

Cả ba hoạt động lùi như thường, huyết đạo của họ được khai giải do cơn gió nhẹ đó.

Hải Đông Thanh cúi rạp mình xuống, thốt :

- Đệ tử...

Phu nhân khóat tay :

- Khởi cần nói! Ta đã biết việc của ngươi và Dương Tử Giang rồi!

Bà quay mình bước ra cửa.

Châu Lệ Nhi nắm tay Du Bội Ngọc, thấp giọng hỏi :

- Du huynh muốn theo bà ấy?

Du Bội Ngọc cảm thấy tay nàng rung rung, bất giác nàng xúc động, dịu giọng đáp :

Tự nhiên và Châu muội cũng đi theo Du huynh!

Châu Lệ Nhi vụt sáng mắt lên, bóp mạnh tay Du Bội Ngọc, hấp tấp hỏi :

- Vô luận là đi đến đâu, Du huynh cũng dẫn tôi theo?

Du Bội Ngọc trầm than dài, song gượng cười gật đầu :

- Vô luận là đi đến đâu, chúng ta phải có nhau bên cạnh!

Bỗng phu nhân áo đen thốt :

- Nhưng lần này thì Du công tử không thể mang cô nương theo!

Châu Lệ Nhi giật mình, buông tay, rung rung giọng :

- Tại sao?

Phu nhân đáp gọn :

- Vì già muốn vậy!

Châu Lệ Nhi nhẩy dựng lên :

- Bà có quyền lực gì chia rẽ chúng tôi? Đành rằng bà cứu mạng chúng tôi, song nếu không bị đồ đệ của bà hãm hại thì chúng tôi làm gì gặp nạn?

Nàng tức quá bật khóc.

Khóc một lúc, nàng đậm chân rít lên :

- Cứu người là một việc, còn bức bách người là một việc khác! Đừng vì cứu người rồi tác oai tác phúc bà ơi!

Hải Đông Thanh biến sắc, lại mọp mình van cầu :

- Nàng còn bé bỏng, ăn nói không cẩn thận, xin sư phó lượng thứ cho nàng!

Châu Lệ Nhi lắc chiếc đầu, hất ngược mớ tóc về phía sau, cao giọng tiếp :

- Các hạ đừng vì tôi mà cảm tình, tôi không sợ đâu, bà ấy có giết tôi, cũng không sợ, dù có giết tôi cũng nhất định không rời xa Du Bội Ngọc!

Nàng nắm tay Du Bội Ngọc tiếp luôn :

- Du huynh đã nói, vô luận làm sao, cũng mang tôi cùng đi với Du huynh... Du huynh có hận không?

Du Bội Ngọc trầm lặng nhưng mắt nhòa lệ xúc động.

Chàng day qua phu nhân, thốt :

- Tại hạ đã hứa với nàng, tại hạ hứa với tam thúc nàng, tại hạ không thể bỏ rơi nàng!

Phu nhân lạnh lùng :

- Một điểm ân tình nhi nữ mà vẫn không vứt bỏ được, người liệu có làm lên việc lớn chăng?

Bà đã bỏ hai tiếng công tử, gọi chàng với tiếng người!

Du Bội Ngọc gằn từng tiếng :

- Nếu tại hạ không thủ tín, thì còn làm việc lớn gì được?

Phu nhân nhìn sững chàng một lúc, chừng như độ thái độ phần nào, từ từ thốt :

- Người còn nhỏ tuổi quá...

Bà trở lại trước mặt Châu Lệ Nhi, từ từ đưa tay lên.

Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi cơ hồ ngưng thở. Cả hai biết rõ. Nếu bàn tay đó hạ xuống, là đầu Châu Lệ Nhi nát như lòng quả dưa thối.

Bà tiếp :

- Người không thể xa rời hẳn?

Châu Lệ Nhi nghiêng răng, trừng mắt nhìn bà đáp :

- Muốn tách rời tôi xa chàng, chỉ có cách là giết chết tôi thôi!

Du Bội Ngọc nhìn bàn tay bà, tim chàng đứng lại.

Bàn tay đó cuối cùng cũng hạ xuống, nhưng rất nhẹ, nắm trên mớ tóc của Châu Lệ Nhi, rồi bà dịu giọng thốt :

- Người còn bé bỏng quá! Người thích hấn, không muốn rời xa hấn, song người nên nghĩ lại, đừng làm bận tâm hấn, hãy để cho hấn được tự do hành động chứ!

Châu Lệ Nhi giật mình, vụt đưa tay bịt mắt, khóc to lên.

Phu nhân tiếp :

- Già không bắt buộc hấn phải xa người, bắt quá tạm thời người phải rời hấn, người còn nhỏ tuổi, đời sống còn dài, sau này vẫn còn gặp lại nhau mà!

Châu Lệ Nhi dậm chân, rít lên :

- Được rồi! bà đừng nói nữa! Để tôi đi! Tôi đi một mình!

Tay vẫn che mặt, nàng bước ra ngoài.

Du Bội Ngọc bước theo, nắm nàng, giữ lại hỏi :

- Châu muội đi đâu thế?

Châu Lệ Nhi cắn môi, dẫn tiếng nấc lại, dậm chân :

- Du huynh đừng quan tâm đến tôi! Tôi đi là phải có nơi đến chứ!

Nàng cố ngượng nín khóc nhưng lệ vẫn trào thành suối.

Trời đất tuy rộng song nàng sẽ đi về đâu?...

Phu nhân thở dài :

- Đông Thanh! Người đưa nàng về núi! Ta sẽ bảo Du công tử đến đó tìm nàng!

Hải Đông Thanh vừa sợ, vừa hỏi :

- Sư phó định thu nhận một nữ đệ tử?

X

Thời tiết vào thu, song không khí ấm áp như đang vào xuân.

Nhiều ngày qua rồi, hôm nay Du Bội Ngọc mới cảm thấy dương quang đáng yêu.

Bây giờ mọi sự việc đều chuyển hướng cả rồi.

Châu Lệ Nhi đã có hy vọng vươn mình rồi, chàng thích thú quá, muốn cao giọng ca hát, để tỏ lộ cái hứng thú đang dâng tràn...

Có một điều làm chàng hơi bất mãn là không tìm được Quách Phiến Tiên và Chung Tịnh.

Chàng cũng không tìm được Cơ Linh Phong.

Có lẽ Cơ Linh Phong đã mang cả hai vào một nơi nào đó.

Thủy chung chàng vẫn không thể nào hiểu được tại sao nàng che dấu cho chàng trước mặt Cơ Khổ Tình.

Và chàng cũng chẳng hiểu luôn tại sao nàng lại mang Quách Phiến Tiên và Chung Tịnh theo nàng?

Song điều đó rất nhỏ nhen, bên cạnh niềm cao hứng lớn lao của chàng.

Phu nhân áo đen thốt :

- Tuy Dương Tử Giang là một gã phản đồ bất hiếu, song có nhiều việc hắn không nói ngoa, bởi có Hải Đông Thanh kèm bên cạnh hắn!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Có phải Cơ Khổ Tình là Đông Quách tiên sinh chăng?

Phu nhân lắc đầu :

- Không phải đâu! Lão ấy bất quá là một kẻ dưới tay của Đông Quách tiên sinh thôi! Lão ấy còn kém xa Đông Quách bất cứ về phương diện võ công hay tâm cơ!

Du Bội Ngọc do dự một chút :

- Còn tiền bối...

Phu nhân thở dài :

- Chẳng dấu chi người! Già cũng chưa phải là đối thủ của lão ác ma Đông Quách!

Du Bội Ngọc chớp mắt :

- Nhưng tiền bối luyện được Tiên Thiên Cương Khí, một môn công vô địch trong thiên hạ, với môn công đó, tiền bối không thủ thắng nổi sao?

Phu nhân đáp :

- Đành rằng môn công đó rất lợi hại, song tạo hóa sanh ra vạn vật đều có tương khắc, giả như con rít rất độc, gặp gà trống như gặp khắc tinh, cho nên Tiên Thiên Cương Khí vẫn chưa đáng gọi là vô địch!

Du Bội Ngọc chú ý :

- Môn công đó tên gì?

Phu nhân thốt :

- Vô Tướng Thần Công!

Du Bội Ngọc cau mày :

- Với môn công đó, lão ta có thể hoành hành trong thiên hạ được sao?

Phu nhân gật đầu :

- Trong thiên hạ ngày nay, không có ai đáng là đối thủ của lão! Trừ diệt được lão, chỉ có một người mà thôi!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Ai?

Phu nhân nhìn chàng :

- Người!

Du Bội Ngọc giật mình :

- Nhưng đệ tử... đệ tử...

Phu nhân tiếp :

- Luận về võ công, người còn kém Đông Quách tiên sinh rất xa, song về tâm cơ, người có chỗ vượt hơn bất cứ ai trên đời này, nhất là người trấn định tâm thần rất vững!

Du Bội Ngọc vẫn lo lắng :

- Đệ tử...

Phu nhân chặn lại :

- Người biết đoạn cổ sự về Kinh Kha và Tần Thủy Hoàng chứ?

Du Bội Ngọc trố mắt :

- Đệ tử phải đóng vai kẻ thích khách?

Phu nhân trầm giọng :

- Hành động mờ ám là điều tối kỵ của khách giang hồ, song biến phải quyền, nếu trừ được ác ma, cứu nạn nhiều người, thì chúng ta không thể câu nệ tiểu tiết!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Kinh Kha thất bại, phải chết tại Tần đình...

Phu nhân điềm nhiên :

- Nhưng người không chết nơi tay Đông Quách tiên sinh!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Tại sao?

Phu nhân đáp :

- Vì Đông Quách tiên sinh không phòng bị! Còn Tần Thủy Hoàng vốn tính đa nghi, nhất là dè dặt đối với sứ giả từ Yên quốc đến!

Du Bội Ngọc lại hỏi :

- Kinh Kha nhờ có bức địa đồ và chiếc đầu của Tần Vũ Dương mới đến gần được Tần Thủy Hoàng, còn đệ tử làm sao tiếp cận được Đông Quách tiên sinh?

Phu nhân mỉm cười :

- Người có một vật quý giá hơn bức địa đồ và chiếc đầu Tần Vũ Dương, tại người không biết đó thôi!

Du Bội Ngọc lấy làm lạ :

- Vật gì?

Phu nhân thốt :

- Có phải người đã nhặt được những vật do Tỏa Hồn cung chủ chôn dấu chăng?

Du Bội Ngọc giật mình thầm nghĩ, bà này rất lợi hại, không việc gì trên đời mà bà không biết.

Chàng đành nói thật :

- Đúng vậy!

Phu nhân hỏi tiếp :

- Trong những vật đó, có tấm thẻ trúc phải không?

Du Bội Ngọc gật đầu.

Phu nhân thốt :

- Tấm thẻ trúc là tín vật của Đông Quách tiên sinh đó!

Du Bội Ngọc trố mắt :

- Tín vật?

Phu nhân giải thích :

- Trong vũ lâm, những người biết chuyện đều xem vật đó trọng hơn cả một kho tàng châu báu, tuy nó chỉ là một mảnh trúc thông thường, Đông Quách tiên sinh là con người tự phụ, cao ngạo nhất đời, tuyệt đối không nhận một ân nghĩa nào của bất kỳ ai. Nhưng ba mươi năm trước đây, trong một trường hợp bất khả kháng, phải thọ ơn một người. Người đó lại không để cho lão trả ơn, do đó lão đành dùng thanh trúc khắc mấy dấu tín hiệu, dùng làm tín vật, thấy vật này như thấy người...

Du Bội Ngọc hỏi :

- Đệ tử đã hiểu rồi! Nhưng người thi ơn đó là ai?

Phu nhân giải thích tiếp :

- Không cần biết người đó là ai! Bất cứ ai cầm thanh trúc đó đến gặp Đông Quách tiên sinh, đòi hỏi lão làm việc gì, lão không thể từ khước, dù buộc lão lên trời hay xuống đất! Người nào cầm thanh trúc đó trong tay, đương nhiên trở thành ân nhân của lão!

Rồi bà điềm nhiên tiếp luôn :

- Đông Quách tiên sinh quá cao ngạo, nhất định không thể phủ nhận lời hứa!

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc :

- Đệ tử mang tấm thẻ đến gặp lão để đòi lão cắt đầu giao nạp cho đệ tử?

Phu nhân mỉm cười :

- Dù lão không nuốt lời, song người đòi hỏi như vậy, khi nào lão chấp thuận cho?... Ba mươi năm trước, lúc còn phượng cương huyết khí, hiếu thắng, thì rất có thể lão tự cắt đầu. Nhưng con người càng già thì càng quý sanh mạng của mình lắm lắm!

Du Bội Ngọc cau mày :

- Chứ ý tưởng của tiền bối...

Phu nhân đáp :

- Người cầm thanh trúc đến tìm lão, bảo lão truyền Vô Tướng Thần Công cho người!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Rồi sau đó?

Phu nhân tiếp :

- Học Vô Tướng Thần Công, chẳng phải trong năm ba hôm mà thành tựu, cho nên thời gian tiếp cận lão phải nhiều...

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Đương nhiên !

Phu nhân tiếp luôn:

- Đại ân chưa trả, là điều thắc mắc lớn lao cho Đông Quách Tiên Sanh, lão nhất định phải làm sao giải trừ thắc mắc đó, nếu không thì chắc chắn lão không nhắm mắt vậy. Người đến đó, tuy là gf thỉnh cầu nơi lão, thực ra thì chính người giúp lão hoàn thành tâm nguyện, lão sẽ vui mà tiếp đón người và chẳng khi nào hỏi đến lai lịch người đâu. Hơn nữa lão sẽ không đề phòng gì cả, Người ta thường nói cạp già cũng phải có lúc chớp mắt, mà người thì luôn ở bên cạnh lão, như thế còn sợ gì không có cơ hội hạ thủ?

Du Bội Ngọc do dự:

- Nhưng...

Phụ nhân áo đen chặn lời:

- Người đã hiểu rõ âm mưu của lão ta rồi, tại sao người lại cố kỵ chứ? Không lẽ người từ khước việc trừ hại cho giang hồ? Không lẽ người không nghĩ đến việc phục thù?

Du Bội Ngọc xúc động, hỏi:

- Tiền bối biết rõ thân thế của đệ tử?

Phụ nhân cười nhạt:

- Người có biết cái người cải biến dung mạo cho người là ai chẳng?

Du Bội Ngọc lộ vẻ thâm đạm:

- Đệ tử thọ ơn người quá trọng hậu, nhưng đến giờ phút này, cũng chưa được biết người là ai.

Phụ nhân thốt:

- Y có rất nhiều thâm sự, đau buồn, cho nên sớm đổi tánh thay tên, già có thể cho người biết y là bằng hữu rất thân của già đó, mấy năm qua sở dĩ Đông Quách Tiên Sanh không dám vọng động, là vì cố kỵ người đó và già. Dù Đông Quách ác ma có luyện thành Vô Tướng Thần Công, nếu già và người liên thủ đối phó, thì Đông Quách cũng không thoát chết được. Có điều... rất tiếc... rất tiếc....

Bà thở dài, bỏ lửng câu nói nơi đó.

Du Bội Ngọc trố mắt:

- Rất tiếc làm sao, không lẽ người?...

Phụ nhân lại thở dài thêm mấy tiếng, đoạn thốt:

- Chỉ sợ y đã bị Đông Quách Tiên Sanh sát hại rồi... Không phải vì Đông Quách thắng bằng vũ công, mà chính vì lão dùng một âm mưu nào đó...

Bà trầm ngâm một chút, rồi tiếp:

- Bất quá, già ước đoán như vậy, chứ thực sự như thế nào thì già cũng chưa biết rõ. Già chưa nắm được chứng cứ trong tay, có điều già thấy Đông Quách Tiên Sanh lại tái hiện trên giang hồ, cho rằng người bằng hữu của già đã chết. Bởi Đông Quách Tiên Sanh chẳng bao giờ dám tái hiện nếu người đó còn sống. Lão ta dám tái hiện là lão ta biết chắc người đó đã chết rồi.

Du Bội Ngọc nghiêng răng, vụt thốt:

- Tiền bối đã dạy, đệ tử xin tuân mạng. Song, hành tung của Đông Quách Tiên Sanh rất nguy bí, đệ tử còn biết lão ở nơi đâu mà tìm?

Phụ nhân đáp:

- Người không thể đến tìm lão, nhưng có cách làm cho lão tìm đến người.

Du Bội Ngọc lại hỏi:

- Tiền bối muốn đệ tử phao ngôn lên rằng, thẻ trúc báo ân hiện ở trong tay đệ tử?